

TUẦN BÁO
PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG

2922 Jolicoeur St.
Montreal - H4E 1Z3
CANADA

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

Số 372

ngày 18 tháng 08 năm 2002

Tờ báo hằng tuần **ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI** dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành **Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp**

Chơn Pháp

*Chơn pháp qui nguyên tiến một lòng
Thành tâm tu luyện tự khai thông
Qui nguyên đời đạo duyên Trời độ
Thức giác bình tâm tự giải thông*

Kính bái,

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 15/06/02 đến 22/06/02

Copyright 2002 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đứng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Làm sao bình tâm và thanh tịnh được?
- 2) Chơn lý là gì?
- 3) Chơn tánh nằm ở đâu?
- 4) Nguyên do gì xảy ra chiến tranh?
- 5) Làm sao mới chứng minh được tội phạm?
- 6) Muốn có sự hòa bình thì phải làm sao?
- 7) Muốn vượt qua tai nạn thì phải làm sao?
- 8) Quý thương muôn loại phải thương bằng cách nào?

(Tuần qua PTĐN 371 có in lại một câu của số báo trước 370, xin cáo lỗi cùng quý bạn)

<p>1) Atlantic city, 15-06-2002 6: 20 AM <i>Hỏi: Làm sao bình tâm và thanh tịnh được?</i></p> <p>Đáp: Thưa muốn có sự bình tâm và thanh tịnh thì phải buông bỏ tất cả sự tranh chấp của nội tâm thì điển tâm mới được dồi dào và thanh tịnh</p> <p>Kệ: <i>Điện năng dồi dào cơ quan ổn Thức giác bình tâm tránh ác ôn Rõ lẽ trần gian pháp chẳng tồn Qui nguyên chơn lý giữ thân hồn</i></p>	<p>2) Atlantic city, 16-06-2002 7: 15 AM <i>Hỏi: Chơn lý là gì?</i></p> <p>Đáp: Thưa chơn lý là không bao giờ thay đổi</p> <p>Kệ: <i>Chơn lý vững bền không chuyển động Càn khôn vũ trụ vẫn tham tòng Trời cao tận độ vẫn thông dong Chuyển hóa không ngừng tự ngoài trong</i></p>
<p>3) Atlantic city, 17-06-2002 5: 45 AM <i>Hỏi: Chơn tánh nằm ở đâu?</i></p> <p>Đáp: Thưa chơn tánh nằm ở trung tâm bộ đầu đã tập trung do cơ tạng kết thành</p> <p>Kệ: <i>Tập trung cơ tạng đã hình thành Sắc giới phân minh tự thực hành Rắc rối không còn trong ý thức Thành tâm tu luyện giúp thân hành</i></p>	<p>4) Atlantic city, 18-06-2002 8: 15 AM <i>Hỏi: Nguyên do gì xảy ra chiến tranh?</i></p> <p>Đáp: Thưa nguyên do xảy ra chiến tranh vì lòng tham của loài người</p> <p>Kệ: <i>Chiến tranh tạo khổ triền miên động Phá giới lưu thông khắp các vòng Không tiến lại lùi trong động loạn Đấu tranh vô lý không giờ an</i></p>
<p>5) Atlantic city, 19-06-2002 8: 25 AM <i>Hỏi: Làm sao mới chứng minh được tội phạm?</i></p> <p>Đáp: Thưa căn cứ theo sự tham dâm của người và luật nhân quả</p> <p>Kệ: <i>Hành động bất chánh tự hại mình Khó yên khó tiến không mình tình Luân lưu động loạn khó trình tiến Bất ổn khó tu khắp các miền</i></p>	<p>6) Atlantic city, 20-06-2002 9: 35 AM <i>Hỏi: Muốn có sự hòa bình thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa muốn có sự hòa bình thì phải tự sửa tâm luyện tánh, thông suốt nguyên lý của Trời Đất, thì mới thực thi được sự hòa bình trên mặt đất</p> <p>Kệ: <i>Hòa bình tự thức mới an yên Giải giới trước ô tự cảm hiền Đồi đạo thực hành không chuyển động Phân minh đồi đạo tự thông dong</i></p>
<p>7) Atlantic city, 21-06-2002 9: 50 aM <i>Hỏi: Muốn vượt qua tai nạn thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thưa muốn vượt qua tai nạn thì phải biết thanh lọc từ xác lẫn điển của nội tâm</p> <p>Kệ: <i>Tâm xác lẫn hồn vui tiến hóa Trí tâm khai mở trí an hòa Thành tâm phục vụ kẻ gần xa Chuyển thức qui nguyên tự thức hòa</i></p>	<p>8) Atlantic city, 22-06-2002 8: 45 AM <i>Hỏi: Quý thương muôn loại phải thương bằng cách nào?</i></p> <p>Đáp: Thưa quý thương muôn loại bằng thực hiện tâm từ bi</p> <p>Kệ: <i>Từ bi thực hiện quý yêu thương Đồi đạo phân minh chuyển rõ đường Tâm trí phân minh rõ quý thương Thành tâm phục vụ tự gieo gương</i></p>

THƯ TỪ LAI VĂNG

S, ngày

Kính thưa ông Tám,

Con đã nhận được thư ông Tám, con rất mừng! Không có quà gì làm con vui hơn! Về sự ăn uống của con ông Tám đã cho con biết thế nào là ăn cho đúng để tiêu hóa và không hại cơ thể! Lúc chưa có thư của ông Tám, con ăn cơm buổi trưa, con đã cho nước canh và nhai không kỹ nuốt không, vì ban trưa thời gian của con rất ít! Con còn đi làm! Từ nay con sẽ cố gắng nhai kỹ hơn.

Từ ngày ba con mất, có một bà bạn đạo già ở chung một thời gian, còn bây giờ con ở một mình! Nơi con ở, con đã viết thư thưa ông Tám rồi: là nơi sinh ở sông đưa lên hôi thúi, và khí độc làm đen các đồ si và đèn bấm. Như vậy có hại cho cơ thể của con không? Xin ông Tám cho con được rõ.

Con vẫn công phu hằng đêm, nhưng con không bao giờ dậy đúng giờ được 1 tuần lễ, có đêm trễ đến gần 4 giờ sáng, con rất buồn, nhưng con không bỏ bữa nào cả. Con tự nghĩ, con hãy còn bê bối và con ngồi vẫn tối đen. Nhưng bộ đầu của con thì có lúc nóng, lúc mát, những lúc mát con ngồi rất khoẻ! Con tự biết mỗi người mỗi căn, chắc kiếp trước con ác ôn còn đồ nên kiếp này con phải long đong, nếu không gặp ông Tám con đã tiêu rồi!

Hồi năm 1973 ở TD Hòa Hưng ông Tám có nói con phải đi chữa bệnh thần kinh. Con đã không đi vì hoàn cảnh chỉ có hai cha con mà con phải đi làm nữa! Nói đúng ra tại hồi đó con không tin (vì con là kiểm ngân ngân hàng, đếm tiền được thì chắc không sao! Vừa phần con làm biếng đi chữa bệnh nữa!) Bây giờ nó ảnh hưởng đến sự công phu của con, con không trụ tâm được, ngồi mà đầu óc con nghĩ lung tung. Nhớ đến bài thơ ông Tám cho con ở TD Nguyễn Biểu, ghép tên con:

Nguyễn sa vào điển mê nan giác
Thị trí quân lưu ý khó bàn
L lụy chuyện đời càng gặp khổ

Bài thơ rất dài, con chỉ chép ba câu thôi. Coi thơ con bây giờ mới hiểu duyên nghiệp con rất nặng nề. Con nhờ Thầy bạn giúp đỡ con và con cũng cố gắng chiến đấu bản ngã để hoá giải một phần nào nghiệp quả của con, và con cũng cố gắng tu tâm sửa tánh trở về chân ngã tìm đường giải thoát, sớm gặp Thầy, bạn ở cõi trên học đạo! Thế mà con như con rùa bò, cứ ngồi ì một chỗ, đi không được, hay nằm chiêm bao lung tung, có khi thấy ba con nữa! Như vậy là ba của con chưa siêu thoát, và con vẫn ở cõi thế gian.

Ông Tám ơi! Nếu con không gặp ông Tám và hành pháp này thì giờ này con đâu có ngồi đây viết thư thưa ông Tám và tâm sự kể lể này, kia, nọ v.v... Con rất xúc động được thư ông Tám, vì con từ nhỏ thiếu tình thương, có cha mẹ con không gần và không được nghe những lời nói dịu dàng của cha mẹ, con rất yếu đuối, mê tình thương, bên ngoài con lạnh lùng, bên trong rất tình cảm.

Cách đây năm năm, con có gặp một bạn đạo họ L, con rất yêu thương và kính mến bạn ấy rất nhiều, con thậm ao ước được bạn ấy làm chồng, cùng nhau đời đạo song tu. Có lẽ bạn ấy hiểu ý con, nên đã giúp đỡ con bằng cách tình yêu hướng thượng thay vì hướng hạ như thường tình của thế gian v.v... và hàng tuần đến chơi nói chuyện để dẫn tiến con. Bài học này con học cũng chặt vật Thầy ạ! Có lúc khóc thầm, buồn tủi và ghen nữa. Bây giờ thì con đỡ nhiều và thậm cảm ơn bạn ấy rất nhiều và bạn ấy thương con

chân thật như tình đồng đạo "vi diệu thậm thâm" như Thầy đã từng nói ở TĐ. Nhờ bạn ấy, con sửa đổi tính xấu của con, nhưng vẫn chưa trọn lành để được xuất hồn lên cõi trên học đạo. Con đang cố gắng tu tâm sửa tánh để đi đến chỗ quân bình trong tư tưởng và thanh tịnh trong tâm hồn, để sớm gặp Thầy gặp bạn khỏi mắc cỡ. Con nhớ Thầy nhưng gặp mắc cỡ lắm vì cái chậm tiến của con.

Hiện tại óc con vẫn còn nghe loáng thoáng tiếng nói: khi thì chọc phá con, khi thì khen con. Con nhớ lời Thầy nói năm xưa ở TĐ Hoà Hưng là đừng có nghe, hay là lâu không nghe lại nhớ. Họ biết hết cả ý nghĩ trong đầu óc và đồn rùm lên, con cũng biết, nhưng con tỉnh bơ đi, làm như họ nói ai đâu không phải mình, làm thính, đi làm bình thường. Bên ngoài thôi Thầy ạ, còn bên trong con chưa được như bên ngoài. Bây giờ con đang tập trong ngoài chỉ là một thôi. Con đang cố gắng để khỏi phụ Thầy và bạn đã hết lòng giúp đỡ con! Nên con chấp nhận và thầy kệ hết những gì phức tạp.

Bây giờ con quay vào trong sửa tâm, sửa tánh để mong hội ngộ Thầy bạn. Hiện tại con đang bệnh gan và ruột, bao tử, con cũng thầy kệ luôn, không chú ý tới và lo ăn uống cho đúng và đủ thôi, cố gắng bỏ tham ăn, và cũng trợ thuốc một phần nào thôi. Vì đời sống ở đây phức tạp và khó khăn lắm.

Con xin ngưng bút. Con kính chúc Thầy được vui mạnh.
Con.. N T L.

V K, ngày

L con,

Ông Tám đã nhận được thư của con, được biết tâm thân con bất ổn, cần phải thanh lọc nhiên hậu mới thực hành thiền. Vậy ông Tám gửi kèm theo đây một cuốn phương pháp uống nước chanh để cho con xem theo đó và thực thi cho đúng. Nếu tại VN không có maple syrup thì con lấy đường mạch nha hay là nước mía thay thế. Con cố gắng thực thi đúng đắn rồi chỉ lại những người bên nhà, và chỉ pháp thiền cho họ sau khi thanh lọc. Còn chỗ ở thì con cố gắng tìm chỗ thanh sạch, tránh sự hôi hám tu hành mới được tinh tấn.

Chúc con vui khoẻ.

*Quý thương.
Lương Sĩ Hằng
Vĩ Kiên*

TRÍCH BĂNG ÔNG TÁM THUYẾT GIẢNG

Chẳng hạn như bây giờ tu theo Thiên Chúa, tu theo đạo Phật thì có: Mật Tông, Thiên Tông, Tịnh Độ v.v.. hay là tu theo những đạo khác, tu theo: Hòa Hảo, Cao Đài... tu theo tụng niệm....

Đạo không phải là món quà cho anh chọn đâu! Đạo là do tâm anh, anh qua khổ anh thức tâm anh mới thấy là đạo trong tâm, cái đạo không phải là cái bánh anh mua đâu. Tôi nói thiệt cho anh biết đó! Cho nên tu hoài hổng có thấy cái gì hết! Đạo là cái tâm anh, anh chỉ biết rằng anh ở đây tạm rồi anh sẽ giải thoát là anh phải chết khỏi cái thể xác này. Cái quan trọng là chỗ đó, anh không thể cứu anh, bây giờ anh nói anh chọn cái gì?-Anh chọn cho anh sống đời đời được không? Hổng có! Anh phải chết, chết rồi anh đi đâu?

Bấy nhiêu đó thôi. Khi anh hiểu cái lý đời sơ sơ thôi: tôi quân bình là tôi được đi nhẹ mà tôi động loạn là tôi bị la đà kéo xuống.

***Ví dụ bây giờ có 2 pháp, pháp của Thầy, Thầy bảo là không kiêng không trị.
Chỉ thực hành thôi.***

Còn như pháp của Phật là phải quán niệm..., rồi giữa 2 cái, một cái tu thành Tiên, một cái tu thành Phật. Vậy bây giờ giữa 2 cái con chọn cái nào?

Thì cái đó tùy của anh. Bây giờ làm người mà chưa trọn thì làm ông Tiên được cũng đại phước lắm rồi mà tôi thấy làm ông Phật khó hơn. Cho nên bây giờ tôi chọn giùm cho anh: tôi bây giờ tôi làm con người cũng chưa trọn đâu, phải không?-Bây giờ anh dám nói anh trọn làm con người? Ân nghĩa anh đền hết chưa?-Chưa trọn! Nhân đạo anh chưa làm xong mà, bây giờ Nhân đạo anh làm chưa? Rồi anh mới đi tới Thiên đạo. Bây giờ Nhân đạo chưa xong mà anh đi chọn Thiên đạo. Thì cái Vô Vi là gì?-Đời đạo song tu: Nhân đạo trước, anh thấy chưa? Nhân đạo là sức khỏe cho anh. Nhân đạo; thì anh sử dụng cái thể xác này hợp tình hợp lý, chứ không có sử dụng bậy, luôn luôn đem lại sự quân bình để phán xét đời đạo song tu. Vô Vi là đời đạo song tu. Còn nếu mà anh nhẩy về Phật cái đó là anh đẹp, hồng có sống ở đây nữa, đi thẳng về Phật luôn rồi. Anh đi ra rừng 49 ngày ngồi như Thích Ca đừng thèm ăn uống gì nữa chịu nổi không?-Để quá mà có gì đâu mà chọn. Bây giờ nhân nghĩa chưa tròn. Nếu nhân nghĩa chưa tròn tương lai anh phải trở lại đền cái nợ nầy, chắc chắn nó vậy! Không phải người ta cho không anh đâu, có vay là phải có trả, luôn luôn có cái luật vay trả. Từ nhỏ tới lớn anh cũng thấy được cái luật vay trả rồi. Ân nghĩa chưa trọn, thì dễ chọn quá mà! Bây giờ anh chọn đời đạo hay là chọn Phật? Có gì đâu mà chọn không được?-Anh thấy không? Chọn Chúa còn khổ nữa; Jesus phải bị đóng đinh, anh chịu không? Cái chuyện thể hiện trước mắt có cái gì đâu khó? Dễ chọn quá mà. Sao bây giờ tôi chấp nhận đời đạo thì tôi tu Vô Vi cho khỏe đi, phải không? Để tôi gánh vác, tôi chấp nhận gánh vác mới tu tiến. Cha mẹ đã gánh vác cho tôi, tôi chưa gánh vác. Ân nghĩa tôi cho tròn thì trong tâm thức tôi nó mới thành đạo, phải không? Tôi thấy không có khó, cái chọn đó hồng có khó, nhưng mà anh cứ lừng chừng hoài, rồi đưa lý thuyết này tới lý thuyết khác rồi anh làm anh trễ tàu. Bước xuống tàu thì hồng dám bước mà muốn đi. Cái thuyền này sẵn rồi, cái xác này là cái thuyền Bát Nhã hồng chịu bước, muốn đi, đi sao đây? Làm thử đi, nếu làm là anh đi đó, bước xuống tàu! Tôi thấy ở đời chuyện dễ không hà mà họ tạo cho khó thôi, chứ không có cái gì khó. Tôi thấy hồng có cái gì khó. Hồi đó tôi nghe ông Tư nói rồi tôi nghiên cứu mà tôi cũng có 3 người thử cái rồi là tôi biết rồi chấp nhận; ông này không có gạt mình. Mà chính ổng cho mình tự hành chớ ổng không khi nào mà tao kêu mày hành, mày phải hành, không có chuyện đó! Ổng cho mình tự hành tôi mới chịu. Còn cái pháp nầy là anh về anh hành cho anh chứ đâu có ai điều khiển anh đâu. Đâu có ai tới nói: "Giờ nầy mày phải hành, giờ kia mày không được hành", hồng có! Tự anh, thấy ý chí của mình xây dựng ý chí của mình thì nó tiến tới. Còn mình không chịu xây dựng làm sao nó chịu tiến tới? Đó trong cái tiềm thức của mình mà ai động được? Cái đó bí mật mà trong khi đang xem, đâu có ai động được, thấy không? Cái bên ngoài là giả rồi, mình lấy cái chánh cái tiềm thức ở bên trong phải xây dựng cho nó tới.

Thưa ông Tám, con có cái thắc mắc này, thì cái thắc mắc này cũng là thắc mắc của một số anh em khác, xin ông Tám giải đáp giùm. Cái pháp Vô Vi của mình có phải là một cái pháp như tất cả các pháp khác hay là một cái pháp trong nhiều thứ pháp khác cùng hướng về Vô Vi? Mà nếu Vô Vi là một đạo pháp thì Vô Vi có một nguyên tắc nào về nguyên tắc "Sống và Chết", mà theo đó cái người còn sống có cái phương pháp nào để mà lo cho phần hồn của những người chết?

Cái này, cái phương pháp Vô Vi này là toàn khóa, khứ trước lưu thanh, không giống như những pháp khác. Nó là kết thúc đi ngẩn. Mà khứ trước lưu thanh từ khối óc cho tới ngũ tạng. Thì nó còn sống nhưng

mà nó tu lên tới cấp bậc thanh nhẹ thì nó có thể cứu rỗi cho người chết là Cửu Huyền Thất Tổ của chính nó mà thôi. Còn nếu nó lãnh một nhiệm vụ hộ pháp để cứu độ sanh linh cũng là tùy trình độ tu học của mỗi cá nhân, thì tới đó nó mới tận độ và đưa lên đức Tiêu Diện Đại Tướng Quân để cho có cơ hội tu học. Đó là lãnh nhiệm vụ hộ pháp. Nó có chức sắc, có hộ pháp, có nhiệm vụ. Cũng như ở trường đời, trình độ tới đâu sẽ lãnh nhiệm vụ tới đó. Còn trình độ chưa tới mà có nói ầu thì không có làm qua cái gì được. Cho nên cái Vô Vi này nó là toàn khóa, chứ không phải là một khóa, như người ta định rằng: "Ồ, anh cứ tới đó rồi tôi phong cho anh cái chức!". Không! Hổng có người thế gian nào phong chức cho mình được hết! Trình độ đó chư Phật, chư Tiên sẽ cho anh cái chức, mà cái chức đó anh khai khẩu là có hiệu lực, không có sự trì trệ nữa. À, lúc đó cho anh trừ ma yếm quỷ thì anh nói một tiếng là người ta phục, ma quỷ cũng phải run. Mà anh hổng phải nhiệm vụ đó, anh có xen kẽ vô cũng vô hiệu lực. Nó có cái luật rõ ràng, có luật lệ rõ ràng; luật lệ "Cứu Khổ Ban Vui", cứu sinh vạn linh rất rõ ràng, tùy theo trình độ tiến hóa của hành giả và không được làm ầu và không được mạo danh. Cho nên cái này là do kỳ công của mọi cá nhân tu học thành đạt mà thôi. Thành ra nó hổng thành ra một cái tôn giáo, tổ chức như thế gian, nhưng mà nó đã có tổ chức của cái tiểu thiên địa này; có đầu, có tay, có chân, có ngũ tạng liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, liên hệ với cả vạn linh tại thế và nó chỉ lập lại trật tự. Hễ nó tiến tới đâu thì nó có nhiệm vụ làm việc theo tới đó, cho rất công bằng tùy theo trình độ, chứ không có mua chuộc mà đạt được đâu! Cho nên nhiều người đã quen với tôi tưởng là chết tôi tới cứu nó. Không cứu được! Cho nên nó phải tu, thì đương nhiên có người ta cứu và phải cho nó bước qua cái giới tu của Vô Vi và nó phải học nặng nề hơn, cực nhọc hơn để nó sớm thăng hoa và giải thoát hơn. Chớ hổng phải tới đó rồi tôi nhẹ nhàng, ăn khoai tây, đi chơi, đánh cờ. Hổng có vụ đó! Phải học nhiều hơn, phải lãnh trách nhiệm nhiều hơn thì sau này nó giỏi hơn. Hà, lúc đó nó ở cõi thiên liêng nó cũng ở trong cái chỗ kêu bằng cái lúc lãnh đạo tinh thần. Cho nên người Vô Vi không phải là nhẹ nhàng đâu! Càng tu càng thấy có trách nhiệm nhiều hơn. Cho nên những người ở đời, ở thế gian càng ở gia đình, có gia đình, có chồng con càng thấy trách nhiệm mình càng nặng hơn. Mà bằng lòng gánh vác thì mới được thăng hoa, lúc đó thiên mới thấy nhẹ nhàng, mà mình cự nự thì thiên hổng được. Hà, hà... nó lạ vậy đó! Là mình từ chối, tránh nặng tìm nhẹ là không bao giờ có kết quả, và chấp nhận đi tới thì càng ngày càng trẻ trung và càng khỏe mạnh. Gánh vác càng nhiều thì càng tươi trẻ hơn.

Thông Báo của VoVi Multimedia Communication

VOVI Multimedia Communication xin hân hạnh giới thiệu đến các bạn đạo những bộ video sau:

- 1) Bộ video của buổi ra mắt video thiên ca Dũng Hành tại Houston & Dallas, ngày 20/1/2002 (1 cuộn video, giá ủng hộ: 8\$)
- 2) Bộ video của Khóa Sum Họa tại Raunheim, tháng 4/2002 (4 cuốn video, giá ủng hộ: 25\$)
- 3) Bộ video của Khóa Học LaBouchette, Quebec, ngày 18/5/2002 (2 cuốn video, giá ủng hộ: 15\$)

Đây là những bộ video với những buổi thuyết giảng rất giá trị, ghi lại những sinh hoạt trong năm 2002 của Đức Thầy.

Mọi sự ủng hộ trên, xin cộng thêm cước phí.

Xin các bạn vui lòng liên lạc với các thiên đường địa phương, để cho chúng tôi biết nhu cầu & số lượng cần thiết, hoặc liên lạc qua e-mail:

Hệ thống NTSC (Bắc Mỹ) : aphancao@videotron.ca

Hệ thống PAL: DONG TRONG TRI <TDong@t-online.de>

Thông Báo của UBTCĐH Khí giới Tình Thương 2002 Tại Houston (TX)

18 August 2002

Thông Báo của UBTCĐH Khí giới Tình Thương 2002 Tại Houston (TX)

Xin quý bạn lưu ý:

- 1 - Vì buổi Đại Nhạc Hội Thiên Ca sẽ khai mạc vào lúc 3 giờ chiều ngày chủ nhật 3 tháng 11, BTC sẽ có 2 chuyến bus như sau:

Bus ngày thứ bảy 2 tháng 11:

Chiều thứ bảy 2 tháng 11 đi ăn tối từ Hotel đến Hồng Kông 4 (phố tàu) và trở về (ăn tự túc trong khu Hong Kong 4) : 8USD (roundtrip)

Bus ngày chủ nhật 3 tháng 11:

Đi chơi sáng chủ nhật 3 tháng 11, ăn trưa tự túc tại Hong Kong 4 và sau đó di chuyển thẳng đến Hội Trường Thiên Ca và trở về khách sạn sau Thiên ca: 18 USD (round trip)

(Lưu Ý: Chúng tôi không có chuyến xe bus riêng đi từ Hotel đến địa điểm thiên ca)

Hạn chót ghi danh và đóng tiền xe bus là **15 tháng 9 - 2002** để tiện việc cho BTC lo liệu đủ số xe bus (xin liên lạc BTC theo như phiếu ghi danh đính kèm).

2. Quý bạn đạo đã mua vé máy bay xin thông báo giờ đến và đi, chuyến bay, hãng hàng không (arrival time, flight no, airline), để BTC tiện việc sắp xếp đưa đón. Ban chuyển vận sẽ làm việc trong những ngày 29-10 và 30-10.

Tại Mỹ, Canada, Úc :

Email về : maioro@yahoo.com, fax #305-946-8200

Hay biên thư về : Mai Nguyen, PO Box 5234, Oroville, CA 95966-0234

Tại Âu châu :

Liên lạc : Tel . 33 4 50708355 (Dominique)

Email : santelli.dominique@wanadoo.fr

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo, và kính mong sẽ gặp lại quý bạn đông đủ tại Đại Hội Khí Giới Tình Thương,

Ủy Ban TCĐH

**THÔNG BÁO Ấn Tổng Kinh Sách Vô-Vi trong năm 2002 – Hội Ai Hữu Vô-Vi Bắc California
(VOVI LED Publications)**

11 tháng 8 năm 2002

Tiếp theo thông báo trên TBPTĐN số 340, chúng tôi đã soạn xong và đang cho ấn tổng các kinh sách sau đây (mỗi loại 1000 cuốn):

Sách tiếng Việt:

- 1) Thư Từ Lai Vãng năm 1997 (Lương Sĩ Hằng)
(Sách mới gồm thư từ lai vãng trong năm 1997)
- 2) Tham Gia Phát Triển Trí Tâm 1997 (Lương Sĩ Hằng)
(Sách mới gồm Mục Bé Tám Bàn Bạc Cùng Bạn Đạo khắp năm châu Năm 1997)
- 3) Đời Đạo Song Tu và Tình Trong Bốn Bể (Đỗ Thuần Hậu)
(Sách tái bản)
- 4) Phép Xuất Hồn và Quái Mộng Kỳ Duyên (Đỗ Thuần Hậu)
(Sách tái bản)
- 5) Thượng Đế Giảng Chơn Lý (gồm thêm cuốn Tứ Đại Pháp Kinh)
(Sách tái bản)

VOVI LED Publications sẽ kính biểu các sách trên cho quý bạn đạo tham dự Đại Hội và Thiên Ca Khí Giới Tình Thương, tại Houston, Texas, vào tháng 10 này. Tuy nhiên, vì số lượng chuyên chở sách đến Houston có hạn, chúng tôi sẽ ưu tiên cho quý bạn ở Canada, Âu Châu và Úc Châu có thể mang số nhiều về lại địa phương mình cư ngụ. Bạn đạo tại Mỹ nếu cần thêm kinh sách có thể liên lạc thẳng về Hội.

Chúng con thành tâm ghi ơn sự quang chiếu của Đức Thầy và sự phát tâm của quý bạn đạo đã giúp chúng con có cơ hội phục vụ tốt.

VoViLED Publications kính tường

Chúng tôi thành thật cảm ơn quý đạo hữu đã phát tâm ấn tổng

(danh sách tiếp theo bản đăng trên TBPTĐN số 340, 6 tháng giêng năm 2002):

1. Lại Thị Hoa	300 USD	Los Angeles, California
2. Lâm Quang	200 USD	San Jose, California
3. Nguyễn On	50 USD	San Jose, California
4. Nguyễn Xuân Mai	50 USD	San Jose, California
5. Nguyễn Đăng Triêm	400 USD	Houston, Texas
6. Steven Trần	150 USD	California
7. Mai Toàn	150 USD	Florida
8. Lưu Trần	150 USD	T/Đ Thiên Thức, Nam Cali
9. Đặng Kim Thư	30 USD	Ohio
10. Hồ Văn Đậm	30 USD	Georgia
11. Kim Thiên Hương	20 USD	Washington
12. Mai Quang	100 USD	Houston, Texas
13. Nguyễn Dung	100 USD	San Diego, California
14. Thùng phát tâm Hội Chợ Tết San Jose	79 USD	San Jose, California
15. Bạn đạo T/Đ Lĩnh Tâm	2500 CAD	Calgary, Alberta
16. Bạn đạo T/Đ Bruxelles	200 Euro	Bỉ Quốc
17. Võ Nhân Thanh	50 USD	Texas

18. Ẩn danh	2000 USD	Đức Quốc
19. Ẩn danh	1545 USD	Đức Quốc
20. Huỳnh Song	10 USD	Wisconsin
21. Trần Liêm Huệ	500 Australian dollars	Úc Châu
22. Hoàng Đức Tài	100 USD	Pennsylvania
23. Trần Văn Lượng	50 USD	Indiana
24. Bùi Thúy	30 USD	Missouri
25. Lý Vĩnh	50 USD	San Jose, California
26. Trần Dung	20 USD	San Jose, California
27. Kim Ann Porter	50 USD	San Jose, California
28. Tiêu thị Nga	100 USD	SanDiego,California

Liên lạc Hội Ái Hữu Vô Vi Bắc California (VoVi LED Publications):

Nguyễn Như Hoàng email: john_hoang_nguyen@yahoo.com, tel. (408) 272-1428

Xuân Mai email: maioro@yahoo.com, tel. (530) 589-6972

Mọi phát tâm về ấn tống kinh sách, xin gửi về:

VoVi Friendship Association of Northern California

P.O. Box 18304, San Jose, CA 95158, USA

THÔNG BÁO CỦA HỘI ÁI HỮU VÔ VI SYDNEY

Sydney, ngày 11 tháng 8 năm 2002.

Kính Thưa Đức Thầy và Quý Bạn Đạo,

Chúng con xin trân trọng thông báo kết quả cuộc bầu cử Ban Chấp Hành Hội Ái Hữu Vô Vi Sydney nhiệm kỳ 2002 - 2004 gồm những bạn đạo sau đây:

Hội Trư□ng	Trần Đức Thanh
Hội Phó Nội Vụ	Khuru Cang
Hội Phó Ngoại Vụ	Trần Minh
Tổng Thư Ký	Lê Thị Ngọc Sương
Thủ Quỹ	Thái Dzong Alice

Mọi thư từ kinh sách xin liên lạc về địa chỉ sau đây:

VoVi Friendship Association of Sydney Inc.

Hội Ái Hữu Vô Vi Sydney / Thiên Đường Dũng Chí

922 Hume Highway

Bass Hill NSW 2197

AUSTRALIA

Điện Thoại: +61 2 9754 1132

Điện Thư: vovi_sydney@yahoo.com

Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình.

T/M HAHVV Sydney,

Trần Đức Thanh Kính Báo

HƯỚNG TÂM CẦU NGUYỆN

- 1) Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho Đạo hữu Trần Văn Út, sinh năm 1935, vừa mất trưa ngày 11 tháng 8 năm 2002 tại New Jersey, hưởng thọ 71 tuổi.
 Bạn đạo Pennsylvania xin chia buồn cùng thân quyến Đạo hữu Trần Văn Út và cầu nguyện cho linh hồn Đạo hữu được siêu thăng tịnh độ.
- 2) Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bà nội của bạn đạo Quách Hồng Chí và Thái Ngân Mũi là bà Ngô Thị Ky sinh năm 1914 hưởng thọ 89 tuổi, mất ngày mùng 6 tháng 7 Âm Lịch năm 2002, ở Rạch Giá Việt Nam. Kính bái. Chí và Mũi.
-

THƠ

"Tam Hoa Tụ Đỉnh Ngủ Khí Triều Nguyên".

*Tam Cương vui vẻ hằng gìn giữ.
 Hoa nở trong tâm mỉm miệng cười
 Tụ họp bạn bè lo việc đạo
 Đỉnh Chung ai hưởng chớ tranh giành.
 Ngủ Thường tốt đẹp trời ban phước.
 Khí Giới Tình Thương ấy tuyệt vời
 Triều Kiến Cha Thầy đừng lỡ hẹn.
 Nguyên Lai Bản tánh nhớ trau dồi*

*Kính Bái
 Nguyễn Tuân*

Kim Thân Bất Hoại

*Thân ta tượng đá vô ngần
 Tháng năm phơi trải dẫy đầy nắng sương
 Nắng sương mưa gió không sờn
 Phong ba dấy động cõi lòng hiền ngang*

*Hiên ngang đứng giữa cõi Trời
 Mặc cho sét đánh tan hoang xác phàm
 Xác thân xuất quỷ nhập thần
 Âm ba dấy động tung vào càn khôn
 Cõi thiên nhiên lý siêu hình
 Dư âm lắng đọng ngoài từng không gian
 Thân ta tượng đá hoàn đồng
 Trải bao nhiêu kiếp kiên cường xác thân
 Xô pha sanh tử bao màn
 Càn khôn tôi luyện chuyển thành kim cương
 Kim cương trong sắc trong ngân
 Nhờ lò luyện lửa điển Trời đốt cho
 Đốt cho cháy đỏ như kim
 Không còn một hạt bụi trần dính vô
 Sắc thân trong sáng chói ngời
 Mới hay mới biết điển Trời đúc nên
 Kính bái
 Lê Thành Lợi
 Đan Mạch*

BẠN ĐẠO VIẾT

HIẾU HẠNH VI TIÊN

(Bài gửi từ Việt Nam : "Hiếu Hạnh Vi Tiên" của Thiên Nghi)

Nam Mô A Di Đà Phật Vạn Vật Thái Bình.

Hôm nay ngày 8 tháng 3 năm 1995, chúng tôi kính chào Huynh Đệ Tử Muội. Do nhu cầu tu tiến và sự động viên khích lệ của anh em, của gia đình và của một số ít anh em ngoài xã hội, chúng tôi muốn cống hiến cuốn băng này gửi đến gia đình chúng ta trong tinh thần khiêm nhường nhấn nhủ những lớp người mới phải trở thành **con người mới**. Bởi vì đề tài mà chúng tôi sắp trình bày nơi đây đã quá cũ, quá cũ so với những thế hệ trước - những người đã biết nhiều hiểu rộng, nhưng cũng ích lợi cho những lớp người mới - con người mới. Vì thế chúng tôi xin mạo muội nói lên những lời thô thiển này để cống hiến

cho tầng giới đi sau còn chập chững trên bước đường đời, cũng như muốn lập hạnh để bước sang đường đạo.

Đầu tiên chúng ta ai cũng biết muốn tu muốn tiến, muốn trở nên một con người tốt cho bản thân, cho gia đình và cho xã hội, thì nhân đạo là căn bản nhất cho bước tiến để trở nên một con người tốt. Trong nhân đạo ngày nay trường sở cũng đã dạy, cũng đã phục hồi cho Khổng Phu Tử - Vạn Thế Sư Biểu ở Trung Quốc. Hôm nay chúng ta cũng thấy được sự phục hồi của Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín ngay trong trường học qua câu : **“Tiên học Lễ, hậu học Văn”** . Còn người tu thì phải thấy được rằng : **“Tiên học Hiếu, hậu học Tu”** .

Tại sao **“Tiên học Lễ, hậu học Văn”** ? Bởi vì lễ nghĩa là đánh dấu cho sự thương yêu, cho tình cảm giữa con người với con người. Lễ nghĩa đánh giá trình độ văn minh của một dân tộc, trình độ văn minh của một nhóm người, của một cá nhân đối với nhân quần xã hội. Nếu không có lễ là không có thương yêu, không có hòa ái, mà không thương yêu không hòa ái thì không thể gọi là một con người văn minh được. Dù ở xã hội nào đi chăng nữa lễ nghĩa vẫn là cần thiết. Chúng ta thấy nghi thức ngoại giao giữa dân tộc này với một dân tộc khác đều lấy chữ lễ làm đầu. Ngày nay giáo dục đã thấy được việc đó là quan trọng, xã hội cũng thấy được việc làm con đối với cha mẹ là quan trọng. Bởi vì nền tảng của xã hội là ở gia đình, và ai cũng thấy được rằng nếu gia đình không thuận thảo, không trật tự, không có trên có dưới thì tất sẽ bị xáo trộn. Trật tự trên dưới là gì ? Là biết cội nguồn, biết ai sinh ra chúng ta, dạy dỗ chúng ta và tạo ra chúng ta để chúng ta trở nên một con người gồ ghề như thế này, biết tư duy, biết mọi thứ, và đã thông minh thì không ai quên được nguồn cội cả.

Cội nguồn là từ đâu chúng ta đến ? Người ta nói : **“Uống nước nhớ nguồn”**, bao nhiêu kinh sách ngàn đời đã dạy cho ta câu ấy. Nhớ ơn nhớ nghĩa, mà gần nhất là đối với những bậc sinh thành ra chúng ta, sách vở ngàn đời đã dạy dỗ chúng ta, bao nhiêu vị lãnh đạo tinh thần, bao nhiêu nhà giáo dục đều nhắc nhở cho thế hệ hiện tại và các thế hệ mai sau thấy được giá trị của việc con làm con, cha làm cha, mẹ làm mẹ, chồng làm chồng cho ra vẻ mới thấy xã hội đó có trật tự, có nề nếp, có kỷ cương. Chính vì thế mà chúng tôi trình bày đề tài này không dám cao vọng được nhắc nhở những người hiểu biết, mà chúng tôi chỉ muốn nhắc nhở cho chính mình, cho gia đình và những thế hệ trẻ để thấy được một phần nào giá trị của gia đình, giá trị của tình thương, giá trị của đạo đức. Đến nay đạo đức cần phải phục hồi nhiều hơn để con người sống cho ra vẻ là một con người, cho xã hội bớt đi sự loạn động. Bởi khi nhìn ra bên ngoài chúng ta đều thấy đạo đức luân lý có vẻ bị suy đồi, những cảnh loạn luân nhan nhản, cảnh cha mẹ con cái tranh giành rồi bất hiếu, rồi đối xử với nhau tồi tệ. Điều đó làm đau lòng cho tất cả mọi người. Chính vì thế mà khuyên nhủ nhau, khuyên nhủ em út, khuyên nhủ con cháu trong nhà phải trở nên một con người hiền lương thì thiết tưởng vấn đề đó cũng cần thiết lắm.

Chúng tôi mạo muội xin phép Bề Trên các giới, xin phép Thầy, xin phép Tổ, xin phép Đức Mẹ Từ Bi Quan Âm, Đức Mẹ Maria, xin phép cung Trung Hiếu ở cõi thiên đàng để trình bày đề tài này hầu giúp cho một số người cần thiết. Còn những bậc cao kiến khác chúng tôi xin ngả đầu để nghe lời dạy dỗ khuyến khích, vì trên đường đời chúng tôi còn là những người học hỏi, phải học hỏi luôn luôn thì mới tiến luôn luôn.

Chúng tôi không dám cao ngôn vọng ngữ, mà chỉ trình bày những gì mình biết và thu thập được trong năm qua. Những năm qua, những năm dài dằng dặc mà anh em chúng ta từng dày công muốn trở nên một con người mới qua hành trình sửa mình để sống một cuộc sống có ý nghĩa, có tình thương, có đạo đức chứ không phải cuộc sống này hoang phí.

Biết bao nhiêu người không nghĩ đến vấn đề đạo đức, vấn đề tâm linh, đó là việc của họ. Còn biết bao người muốn hưởng thụ, muốn tìm cho mình một lối đi, muốn tìm cho mình một chỗ đứng trong tâm linh thì điều đó rất cần thiết cho anh em chúng ta.

Thưa Huynh Đệ anh em. Thưa bà con, lòng thành tâm chúng tôi cống hiến nơi đây với tinh thần vô vụ lợi, xin Bề Trên cảm thông, xin bà con khắp nơi cảm thông cho thiện chí này mà tha thứ cho những

lỗi lầm mà chúng tôi vấp phải. Trân trọng kính ơn Bề Trên các giới, cảm ơn quý anh em đã nhắc nhở, đã chỉ dẫn cho tôi và chúng tôi cũng phấn đấu để trở nên một con người mới để cống hiến cho anh em trong khả năng sẵn có của chính mình.

Nói đến nguồn cội, nói đến tổ tiên, nói đến tình thương yêu, ai cũng mong muốn mình sẽ trở nên một con người tốt, trở nên một người con hiếu thảo chúng ta sẽ thấy được rằng chúng ta là một người tốt cho gia đình cho xã hội, cho nhân quần, chứ không ai muốn mình là một người xấu cả. Nhưng vì nền giáo dục, vì ảnh hưởng của chung quanh, vì thiếu sự giáo dục của gia đình, của xã hội làm cho đôi khi người ta quên đi bổn phận của chính mình đối với nhân quần xã hội mà gần nhất là đối với gia đình. Chúng ta đã được dạy dỗ qua kinh sách, qua băng từ : đạo hiếu là căn bản cho bước tiến của chúng ta. Bởi vì ai cũng thấy được rằng **chúng ta là một phần thân thể của cha của mẹ, chúng ta là một giọt hồng ân của người cha truyền cảm sang người mẹ, rồi mẹ cha đã rút một phần thân thể của người để tạo tác ra ta**, phải qua chín tháng mười ngày do sự cứu mang của mẹ, rồi khi chào đời trong sự thương yêu của gia đình, sự nâng niu của mẹ, của cha, mà chúng ta mới trở thành người biết tư duy như thế này. Nếu khi biết tư duy rồi thì xin thưa giai đoạn đầu chúng ta phải nhớ đến nguồn cội đó. Bởi vì dù bất kỳ ai, dù người đó không biết gì hiếu nghĩa thì cũng thấy được tình cha mẹ là thiêng liêng, vì đó là thể tính bẩm sinh, loài vật còn có tình thương yêu hướng chi là một con người. Cho nên nhắc anh em trong gia đình và con cháu trong nhà để thấy được giá trị tình thương của cha mẹ, bổn phận của con đối với cha mẹ và bổn phận của cha mẹ đối với con, chúng tôi thiết nghĩ đề tài này giúp đỡ và nói lên được thiện chí của mỗi người đang cầu mong cho gia đình chúng ta hạnh phúc.

Tại sao nói : *Tôi có con mà con tôi nó không biết hiếu với tôi ?* Tôi phải suy nghĩ lại xem có phải tại con tôi hay là tại chính tôi. **Vì nó là tôi, tôi là nó, con tôi là một phần thân thể của tôi.** Chính vì thế sự giáo dục của cha mẹ đối với con cái trong gia đình có ảnh hưởng rất lớn. Cho nên người hiếu biết giáo dục con thì nên giáo dục ngay từ khi còn trong bụng mẹ. Khi mang thai, người mẹ phải có tâm từ bi, đọc những loại sách hướng thượng đạo đức, không xem những cuốn phim gây cảm giác mạnh. Đến tháng thứ sáu là người mẹ có thể nói chuyện được với đứa con của mình, có thể đàm thoại ngay trong bụng mẹ, thời kỳ này bào thai đã biết nghe. Điều này khoa học đã chứng minh. Đồng thời chúng ta hướng thượng tâm từ bi, thì cộng nghiệp đó sẽ sinh ra đứa con để dãi sau này.

Khi đứa bé chào đời, được lớn lên trong tình thương của cha mẹ, không phải chỉ cho ăn, cho ngủ, cho mặc là đủ, mà còn phải biết sửa sai và dạy dỗ. Người xưa nói: khi là măng mà không uốn, để lên tre thì làm sao uốn được. Điều này cho thấy rằng sự giáo dục của cha mẹ giúp đứa trẻ trở nên hiếu biết để dẫn dắt chúng sau này, vậy hiếu thảo giai đoạn đầu là nhiệm vụ của cha mẹ. Cha mẹ không giáo dục đầy đủ làm sao đứa con biết hiếu thảo, khi con sai mà cha mẹ không biết dạy dỗ thì làm sao nó hiếu đó là sai. Vì vậy dạy dỗ trong giai đoạn đầu là để đứa con biết thương yêu, biết kính trọng và biết hiếu thảo với cha mẹ.

Có những người làm cha làm mẹ mà quá nuông chiều con cái trong giai đoạn đầu, để chúng muốn làm gì thì làm, không uốn nắn cho nó, nó không kính cha mẹ thì làm sao nó biết hiếu thảo sau này được. Do đó các bậc nguyên đường, luân đường phải dạy dỗ con cái ngay từ khi chúng còn nhỏ, thì sau này chúng mới hiếu và có hạnh hiếu thảo. Vì vậy khi con của mình không biết hiếu thảo thì mình phải xem lại, phải tự trách mình chứ đừng nên trách nó và trách Trời, trách Phật. Mà phải trách chúng ta thiếu sự dạy dỗ. Bởi vì chính ta làm cha không ra cha, làm mẹ không ra mẹ, thiếu tình thương, thiếu đạo đức, thiếu sự dạy dỗ thì làm sao trẻ trở nên hiếu thảo được. Do đó, con không hiếu thảo thì đầu tiên phải nghĩ đến là nó thiếu sự giáo dục. Chúng ta phải qui trách nhiệm về mình thì chúng ta mới có cơ hội dìu dắt con cái sau này. Nếu con chúng ta không hiếu thảo, chúng ta buồn phiền rồi từ bỏ nó, làm cho nó xa chúng ta đi, điều đó không đúng. Bởi vì nó là con của mình mà như tôi thưa: nó là một phần thân thể của mình, nó sai là chính mình sai. Tại sao mình không bình tĩnh gặp con cái nói chuyện với nó, làm bạn với nó, tâm tình với nó, chứ đừng độc tài. Mình đừng có ý làm cha làm mẹ rồi mình độc tài với con cái. Lúc

nó còn nhỏ thì mình còn có thể rầy rà được, nhưng khi lớn lên thì mình không thể đánh đập hay chửi mắng được, mà chúng ta nên dùng tình cảm yêu thương để nói chuyện với nó, làm sao cho nó khóc được thì nó mới thấy được cái hạnh của cha nó, của mẹ nó thì mình mới cảm hóa nó dễ dàng.

Kinh nghiệm cho chúng ta thấy rằng, khi còn nhỏ thì tánh trẻ bao giờ cũng bướng bỉnh, cũng hung hăng, nó tưởng nó biết nhiều hiểu rộng. Bởi vì nó mới tiếp xúc ngoài đời, nó chưa kinh nghiệm bằng người lớn. Thành ra người lớn phải cảm thông cho tuổi trẻ của nó, với sự hiểu biết của nó, rồi hạ thấp trình độ của mình xuống ngang hàng với nó để mình điều dắt nó. Đừng nên lấy sự hiểu biết của một người 50, 60 tuổi hoặc 30, 40 tuổi để phê phán, rầy rà một đứa nhỏ 7, 8 tuổi hoặc 20 tuổi. Bởi vì với trình độ của nó thì ngày xưa mình ở giai đoạn đó mình cũng sai. Giờ này mình hạ thấp trình độ để cảm thông với nó. Thầy chúng ta thường gọi đó là : hòa tan trong nó để mà điều độ nó. Chúng ta có gần gũi, có yêu thương nó, có hợp với nó thì chúng ta mới hiểu nó và độ nó được. Làm bạn với nó đi chúng ta sẽ thấy ích lợi vô cùng, chúng ta sẽ cảm hóa được nó. Tôi thấy có những người làm cha, làm mẹ thường độc tài nói rằng : tao đẻ ra mày nên tao nói gì mày phải nghe, điều đó e rằng thất bại. Còn chúng ta cảm thông với nó, chúng ta tâm sự với nó, hỏi nó, rồi nghe nó trả lời đi thì sẽ thấy nó cũng muốn hưởng thượng lắm, chứ không ngang bướng, vì nó là con người mà. Khi ấy nó sẽ thỏ thẻ được rằng : những điều nó ước muốn, và những điều nó bất mãn về chính mình. Mình là con người biết phục thiện, biết sửa, tức là con người biết tu thân đó thì đâu phải lúc nào cũng đúng, cha cũng có khi sai, mẹ cũng có khi sai, chỉ vì thành kiến cố cựu, vì độc tài mà áp bức con cái. Cứ thử bình tĩnh mà nói nhỏ nhẹ với chúng : *“Hôm trước, mẹ / ba đã rầy oan con, giờ suy nghĩ lại, ba / mẹ thấy mình sai, nên hôm nay ba / mẹ xin lỗi con.”*

Đừng nghĩ chuyện ba mẹ xin lỗi con là nghịch lý, bởi vì chúng ta là những người biết phục thiện, chúng ta cảm thông với nó, chúng ta nói chuyện với nó, nó sẽ khóc với chúng ta. Khi nó khóc được với chúng ta là ta đã thành công rồi đó. Lúc đó mình nói gì nó cũng nghe :

“Bố tu chưa đắc đạo, bố còn có những sai lầm, thành ra đôi khi bố rầy oan con. Nếu con cảm thông được với bố thì con sẽ thấy được thiện chí của cha mẹ là luôn luôn muốn con nên người. Mọi người xung quanh đều muốn cho con nên người cả. Nếu con hiểu được giá trị đó là lòng tốt của mọi người muốn phục vụ cho con thì con sẽ thấy không xa cách với mọi người, và con sẽ thấy rằng càng ngày mình càng trở nên một con người tốt”.

Đâu có ai khen rằng : thằng này ngon thiệt ! Bố nó nói mà nó dám cãi lại, nó cãi tay đôi với bố nó như vậy là oai thiệt ! Không có. Mà nó biết quì xuống trước mặt cha nó, quì xuống trước mặt mẹ nó, hoặc là nó khóc với cha mẹ nó thì người ta mới thương. Chứ không ai khen một người con, hay kính trọng hoặc nể phục một đứa con hung tàn đối với cha mẹ.

Điều đó cho chúng ta thấy rằng khi chúng ta hung bạo đối với nó thì nó sẽ hung bạo đối với chúng ta. Chúng ta điều độ nó trong tình thương yêu, chúng ta chỉ dẫn nó như là bạn bè, hãy tâm sự với nó đi, gần gũi với nó đi rồi chúng ta sẽ độ nó được dễ dàng. Chúng tôi đã từng gặp những người bị con quậy phá chịu không nổi, rồi cứ trách mình, trách con, rồi đi phiên hà với người này, người khác, rồi gặp những anh em khác họ bày vẽ. Họ bày vẽ theo cái lối mà tôi vừa trình bày với anh em là : Anh về, anh thử hợp lại mấy đứa con trong gia đình, anh phân tích rồi nhận lỗi nếu anh có. Anh nói là:

Lỗi đó là chính mẹ lỗi đây, bởi vì mẹ ngày xưa, khi con còn nhỏ, mẹ thiếu sự giáo dục, mẹ cũng chẳng được ăn học bao nhiêu, không được dạy dỗ bao nhiêu, cho nên sanh các con ra cũng thiếu sự dạy dỗ của cha mẹ trong gia đình thành ra con mới tồi tệ như vậy. Vì thế con sai chính là mẹ sai.

Từ xưa đến giờ bố không biết chuyện ấy, mẹ không hiểu chuyện ấy nên mới rầy oan con. Giờ này mẹ trừng phạt mẹ để con thấy rằng con sai chính là mẹ sai. Bây giờ mẹ không trách hờn con nữa đâu, mà chính mẹ thấy lỗi của mẹ.

Nói rồi người đó tự cầm roi đánh mình, liệu đứa con có để cho mẹ nó tự đánh mình hay không ?! Mà nó sẽ chạy đến giạt lấy roi và ôm chầm lấy mẹ nó khóc. Lúc đó sẽ cảm thức được con chứ có gì đâu

là khó. Đến người cha trong gia đình cũng vậy. Cha là lửa, rất hung bạo dữ dằn, nhưng tình thương của cha thâm trầm lắm, thương con vô cùng không phải như mẹ.

Khi ai đã dám nói với con mình những điều như tôi vừa thưa, anh em cứ thử đi, có gì xấu đâu? Con mình thì mình xin lỗi đâu có gì là xấu. Mình sai mình xin lỗi là tốt, ai cũng khen chúng ta cả. Bởi cha xin lỗi con là đù độ con, mẹ xin lỗi con là có cơ hội đù độ con, không có gì là xấu. Mình hòa tan với nó, đù độ nó thì gia đình sẽ ấm êm hơn.

Đó là chúng tôi thưa một ít kinh nghiệm nhỏ nhất để chúng ta ứng xử khi gặp những đứa con không biết nghe lời cha mẹ. Đừng trách nó, nó luôn luôn hướng thượng như tôi vẫn thường nói với anh em. Nó đi ngoài đường có bao giờ nó muốn lái xe xuống ổ gà đâu, nó luôn tìm đoạn đường nào trơn tru, nó luôn lách tránh những chỗ khó khăn. Hay có bao giờ nó đi càn trong bóng tối đâu, nó phải rọi đèn tìm ánh sáng để đi. Đã là con người thì ai cũng muốn hướng thượng, cho nên một con người thì không thể nào bỏ đi được nếu chúng ta biết dạy dỗ, nắn nót thì con người nào cũng trở thành người tốt, vì muốn trở nên tốt là bản chất bẩm sinh của mọi loài vật trên đời này. Không ai muốn hướng hạ cả, ai cũng muốn hướng thượng, nhưng vì trong một hoàn cảnh nào đó đã làm cho nó bực bội. Mình hãy an ủi vỗ về nó thì sẽ cảm hóa được nó. Một người đồ tể, một kẻ cướp giết nếu được cảm hóa thì họ sẽ trở nên bậc thánh thiện dễ dàng.

Vậy chúng ta đừng nản lòng khi thấy có những đứa con không biết hiếu thảo với cha mẹ, vì khi đổ lỗi cho mình thì chúng ta thấy dễ chịu hơn. Mong rằng những ý kiến thô thiển này cũng giúp được một vài anh em lâm vào hoàn cảnh đó.

(Còn tiếp)